

Arrest

nr. 34 237 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2009 waarbij de behandeling van de zaak wordt verdaagd naar de terechtzitting van 6 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 11 februari 2009 een asielerzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekers reeds op 18 oktober 2008 in Griekenland werden aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 11 maart 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op de overnameverzoeken werden zij, op basis van artikel 18 van deze verordening, geacht de overnameverzoeken te aanvaarden.

1.4. Op 11 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing, die eerste verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 11/02/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24/10/1978.

Uit het Eurodacverslag van 11/02/2009 bleek dat betrokkene op illegale wijze Griekenland was binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen op 18/10/2008.

Betrokkene reisde samen met zijn vrouw ((R.F.) ° 27/07/1979) en hun 2 minderjarige kinderen (R.A.) (°98.04.27 662-32) en(R.S.) (06.10.23 424-81).

Tijdens het interview dd. 16/02/2009 verklaarde betrokkene dat hij ongeveer 6 maanden geleden Afghanistan had verlaten en dat hij met de hulp van smokkelaars via Turkmenistan, Turkije en Griekenland naar België is gereisd. Hij vermeldde niet dat hij in Griekenland werd tegen gehouden en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij verklaarde zelfs dat hij onderweg nergens controle heeft gehad.

Pas in een schrijven dd 23/06/2009 via zijn advocaat verklaart betrokkene dat hij inderdaad langs Griekenland is gepasseerd vooraleer hij in België is aangekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaart tevens dat hij er vijf à zes dagen in een gesloten centrum werd ondergebracht en dat hij na zijn vrijlating een bevel heeft gekregen om binnen de maand het grondgebied te verlaten. Betrokkene zegt dat hij Griekenland heeft verlaten zonder de mogelijkheid te hebben gekregen om een asielaanvraag in te dienen. Hij laat weten dat hij vreest dat hij zou worden teruggestuurd naar Griekenland waar hij geen kans zou maken op een beschermingsstatuut en waar hij zou riskeren om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in het kader van opvang van asielzoekers aldaar. Hij vreest bovendien dat hij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan wat volgens hem een schending zal opleveren van art. 3 van het EVRM en dat hij in Griekenland geen eerlijk onderzoek zal krijgen van zijn asielaanvraag. Hij vreest er te worden opgevangen in een centrum dat niet voldoet aan de minimumnormen zodat zijn verblijf aldaar ook kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met dit zelfde art. 3 van het EVRM. Betrokkene vraagt om toepassing te maken van het soevereiniteitsbeginsel omdat er geen enkele garantie zou zijn dat de Griekse autoriteiten zijn asielaanvraag aldaar ook effectief zullen onderzoeken.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gereisd waar hij op 11/02/2009 een asielaanvraag heeft ingediend omdat dat de keuze van de smokkelaar was. Betrokkene zou de hele reis hebben afgelegd met een vervalst Tadzjiekisch Paspoort. Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview dd 16/02/2009 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen familie heeft in België of Europa en dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Hij legde tijdens dit interview geen enkel verklaring af over de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele andere tekortkomingen op dit vlak.

Op 24/06/2009 signaleerde betrokkene via een fax gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zich verzet tegen een eventuele overdracht aan Griekenland. Later werd deze fax opnieuw verzonden per aangetekend schrijven.

Op 11/03/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 11/05/2009 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag ingediend door betrokkene. De asielaanvraag komt, overeenkomstig artikel 51/5 Vreemdelingenwet en artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, toe aan de Griekse autoriteiten.

Wat betreft de vraag van betrokkene om toepassing te maken van soevereiniteitsclausule van art 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003, kan het volgende worden gesteld. België is volgens art 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 niet verplicht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft: in de Verordening (EG) Nr. 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, zodoende dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van art. 18.7 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Betrokkene betwist niet dat hij de Schengengrens overschreed via de Griekse buitengrens, feit dat wordt bevestigd door zijn registratie in die lidstaat zoals blijkt uit het Eurodacverslag van 11/02/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens waardoor betrokkene bij zijn aankomst in Griekenland wel degelijk de mogelijkheid zal worden geboden een asielaanvraag in te dienen. Een terugkeer naar Griekenland kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag zal kunnen indienen.

Hoewel betrokkene reeds in Griekenland verbleef, heeft hij toen geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Uit de informatie die Griekenland heeft meegedeeld aan de Belgische autoriteiten blijkt echter dat de grieven tegen Griekenland betreffende het gebrek aan toegang tot de respectievelijke asiel- en informatieprocedures ongegrond zijn (o.m. Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009). Zo wordt iedere vreemdeling op de hoogte gesteld van zijn rechten aan de hand van informatiefolders die vertaald werden in 14 talen. Aangezien betrokkene in Griekenland geen asielaanvraag indiende, zijn de beweringen van betrokkene m.b.t. het feit dat zijn rechten niet zullen worden gerespecteerd volstrekt hypothetisch. Tijdens het interview dd. 16/02/2009 naar aanleiding van zijn asielaanvraag legde betrokkene evenwel geen enkele negatieve verklaring af omtrent zijn verblijf in Griekenland. Later

stelde hij enkel dat er zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij er 4 à 5 dagen werd vastgehouden in een gesloten centrum. Zijn beweerde tijdelijke vrijheidsberoving laat hem niet toe te vrezen voor een gebrekkige behandeling van zijn asielaanvraag. Bovendien hebben deze kritieken geen betrekking op de kwaliteit van de asielprocedure, aangezien betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland ingediend heeft.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514,16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene toont niet aan dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat indien hij naar Griekenland terugkeert of aan Griekenland wordt overgedragen hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. Betrokkene beperkt zich tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard (of niet toepasbaar op de situatie van betrokkene) is en die anderzijds niet langer als actueel kan worden beschouwd. De documentatie aangaande de asielprocedure in Griekenland die betrokkene meegedeeld heeft, behelst slechts algemene informatie, waarbij betrokkene het nalaat deze informatie op zichzelf te betrekken. Hij haalt geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij de tekortkomingen die hij de Griekse autoriteiten verwijt, zelf heeft ondervonden. Het louter hebben van vrees volstaat niet voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Overigens dient benadrukt te worden dat betrokkene tijdens zijn verhoor naar aanleiding van zijn asielaanvraag op geen enkel ogenblik verwees naar deze vrees of een mogelijke slechte behandeling in Griekenland.

Zoals reeds vermeld werden de verschillende asielrichtlijnen in nationale wetgeving omgezet. Als gevolg hiervan heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd en heeft het Hof van Justitie de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet naleving van de verplichtingen onder de Dublinverordening geschrapt uit het register.

Bovendien blijkt uit de informatie die Griekenland aan de Belgische autoriteiten heeft bezorgd (Informatie ontvangen van Griekenland dd. 21.11.2008; Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen folteringen en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009; Tussenkomst van de Griekse autoriteiten in de procedure Mirzae tegen België voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd 8.05.2009) dat ze, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 blijkt uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt, voor een periode van niet langer dan drie dagen, ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de Luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (In de zeldzame gevallen dat deze verblijfstermijn werd overschreden, was deze overschrijding te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten voorgelegd worden aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en ingegeven in de Eurodac-gegevensbank, in toepassing van Verordening (EG) Nr 343/2003). Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In de Centra waar er geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de Centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde

Prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus verleend wordt, in verschillende lidstaten verschillend is, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen. (R.v.V. nr. 14.711, 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een massale hoeveelheid asielaanvragen.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd 02/12/2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat betrokkene niet het risico loopt om, zonder behandeling van de asielaanvraag, naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het Hof vervolgt dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van art. 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343 geen schending inhoudt van art. 3 van het EVRM. De Nederlandse rechtbank te 's-Gravenhage verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na uitgebreide, nieuwe en diepgaande informatie van, onder meer, de Aanbevelingen van de UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009. (Immigration Appeals Board, Persbericht Voorwaardelijke terugkeer naar Griekenland, gepubliceerd op 7 mei 2009 te consulteren

op http://www.businesswire.com/portal/site/google/?ndmViewId=news_view&newsId=20090507005620&newsLang=en). In tegenstelling tot hetgeen betrokkene lijkt te beweren, past geen enkele lidstaat van de Europese Unie bij dossiers waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek systematisch de soevereiniteitsclausule toe voorzien in art 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene verwijst naar allerlei rapporten en verslagen omtrent de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Betrokkene brengt echter geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen, die aantonen dat hij geen asielaanvraag zal kunnen indienen noch dat deze asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart ook geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België

niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.(...)"

De beslissing, die tweede verzoekster op 11 augustus 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 11/02/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 27/07/1979.

Uit het Eurodacverslag van 11/02/2009 bleek dat betrokkene op illegale wijze Griekenland was binnengekomen en dat haar vingerafdrukken er werden genomen op 18/10/2008.

Betrokkene reisde samen met haar echtgenoot (R.Q.H. ° 24/10/1978) en hun 2 minderjarige kinderen (R.A.) (°98.04.27 662-32) en (R.S.) (06.10.23 424-81).

Tijdens het interview dd. 16/02/2009 verklaarde betrokkene dat zij ongeveer 6 maanden geleden Afghanistan had verlaten en dat zij met de hulp van smokkelaars via Turkmenistan, Turkije en Griekenland naar België is gereisd. Zij vermeldde niet dat zij in Griekenland werd tegen gehouden en dat er haar vingerafdrukken werden genomen. Zij verklaarde zelfs dat zij onderweg nergens controle heeft gehad.

Pas in een schrijven dd 23/06/2009 via haar advocaat verklaart betrokkene dat zij inderdaad langs Griekenland is gepasseerd vooraleer zij in België is aangekomen en dat er haar vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaart tevens dat zij er vijf à zes dagen in een gesloten centrum werd ondergebracht en dat zij na haar vrijlating een bevel heeft gekregen om binnen de maand het grondgebied te verlaten. Betrokkene zegt dat zij Griekenland heeft verlaten zonder de mogelijkheid te hebben gekregen om een asielaanvraag in te dienen. Zij laat weten dat zij vreest dat zij zou worden teruggestuurd naar Griekenland waar zij geen kans zou maken op een beschermingsstatuut en waar zij zou riskeren om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in het kader van opvang van asielzoekers aldaar. Zij vreest bovendien dat zij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan wat volgens haar een schending zal opleveren van art. 3 van het EVRM en dat zij in Griekenland geen eerlijk onderzoek zal krijgen van haar asielaanvraag. Zij vreest er te worden opgevangen in een centrum dat niet voldoet aan de minimumnormen zodat haar verblijf aldaar ook kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met dit zelfde art. 3 van het EVRM. Betrokkene vraagt om toepassing te maken van het soevereiniteitsbeginsel omdat er geen enkele garantie zou zijn dat de Griekse autoriteiten haar asielaanvraag aldaar ook effectief zullen onderzoeken.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gereisd waar zij op 11/02/2009 een asielaanvraag heeft ingediend omdat dat de keuze van de smokkelaar was. Betrokkene zou de hele reis hebben afgelegd met een vervalst Tadzjiekisch Paspoort. Betrokkene verklaarde tijdens haar interview dd 16/02/2009 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen familie heeft in België of Europa en dat zij geen gezondheidsproblemen heeft. Zij legde tijdens dit interview geen enkel verklaring af over de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele andere tekortkomingen op dit vlak.

Op 24/06/2009 signaleerde betrokkene via een fax gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken dat zij zich verzet tegen een eventuele overdracht aan Griekenland. Later werd deze fax opnieuw verzonden per aangetekend schrijven.

Op 11/03/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 11/05/2009 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel

18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en haar asiel-aanvraag te behandelen.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag ingediend door betrokkene. De asielaanvraag komt, overeenkomstig artikel 51/5 Vreemdelingenwet en artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, toe aan de Griekse autoriteiten.

Wat betreft de vraag van betrokkene om toepassing te maken van soevereiniteitsclausule van art 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003, kan het volgende worden gesteld. België is volgens art 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 niet verplicht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft: in de Verordening (EG) Nr. 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, zodoende dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van art. 18.7 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Betrokkene betwist niet dat zij de Schengengrens overschreed via de Griekse buitengrens, feit dat wordt bevestigd door haar registratie in die lidstaat zoals blijkt uit het Eurodacverslag van 11/02/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens waardoor betrokkene bij haar aankomst in Griekenland wel degelijk de mogelijkheid zal worden geboden een asielaanvraag in te dienen. Een terugkeer naar Griekenland kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat zij in Griekenland geen asielaanvraag zal kunnen indienen.

Hoewel betrokkene reeds in Griekenland verbleef, heeft zij toen geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Uit de informatie die Griekenland heeft meegedeeld aan de Belgische autoriteiten blijkt echter dat de grieven tegen Griekenland betreffende het gebrek aan toegang tot de respectievelijke asiel- en informatieprocedures ongegrond zijn (o.m. Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009). Zo wordt iedere vreemdeling op de hoogte gesteld van zijn rechten aan de hand van informatiefolders die vertaald werden in 14 talen. Aangezien betrokkene in Griekenland geen asielaanvraag indiende, zijn de beweringen van betrokkene m.b.t. het feit dat zijn rechten niet zullen worden gerespecteerd volstrekt hypothetisch. Tijdens het interview dd. 16/02/2009 naar aanleiding van haar asielaanvraag legde betrokkene evenwel geen enkele negatieve verklaring af omtrent haar verblijf in Griekenland. Pas later stelde zij enkel dat haar vingerafdrukken er werden genomen en dat zij er 4 à 5 dagen werd vastgehouden in een gesloten centrum. Haar beweerdde tijdelijke vrijheidsberoving laat haar niet toe te vrezen voor een gebrekkige behandeling van haar asielaanvraag. Bovendien hebben deze kritieken geen betrekking op de kwaliteit van de asielprocedure, aangezien betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland ingediend heeft.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514,16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene toont niet aan dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat indien zij naar Griekenland terugkeert of aan Griekenland wordt overgedragen zij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. Betrokkene beperkt zich tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard (of niet toepasbaar op de situatie van betrokkene) is en die anderzijds niet langer als actueel kan worden beschouwd. De documentatie aangaande de asielprocedure in Griekenland die betrokkene meegedeeld heeft, behelst slechts algemene informatie, waarbij betrokkene het nalaat deze informatie op haarzelf te betrekken. Zij haalt geen enkel element aan waaruit blijkt dat zij de tekortkomingen die zij de Griekse autoriteiten verwijt, zelf heeft ondervonden. Het louter hebben van vrees volstaat niet voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Overigens dient benadrukt te worden dat betrokkene tijdens haar verhoor naar aanleiding van haar asielaanvraag op geen enkel ogenblik verwees naar deze vrees of een mogelijke slechte behandeling in Griekenland.

Zoals reeds vermeld werden de verschillende asielrichtlijnen in nationale wetgeving omgezet. Als gevolg hiervan heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd en heeft het Hof van Justitie de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet naleving van de verplichtingen onder de Dublinverordening geschrapt uit het register.

Bovendien blijkt uit de informatie die Griekenland aan de Belgische autoriteiten heeft bezorgd (Informatie ontvangen van Griekenland dd. 21.11.2008; Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen folteringen en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009; Tussenkomst van de Griekse autoriteiten in de procedure Mirzae tegen België voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd 8.05.2009) dat ze, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 blijkt uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt, voor een periode van niet langer dan drie dagen, ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de Luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (In de zeldzame gevallen dat deze verblijfstermijn werd overschreden, was deze overschrijding te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten voorgelegd worden aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en ingegeven in de Eurodac-gegevensbank, in toepassing van Verordening (EG) Nr 343/2003). Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In de Centra waar er geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de Centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde Prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus verleend wordt, in verschillende lidstaten verschillend is, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen. (R.v.V. nr. 14.711, 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een massale hoeveelheid asielaanvragen.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd 02/12/2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat betrokkene niet het risico loopt om, zonder behandeling van de asielaanvraag, naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het Hof vervolgt dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van art. 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343 geen schending inhoudt van art. 3 van het EVRM. De Nederlandse rechtbank te 's-Gravenhage verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na uitgebreide, nieuwe en diepgaande informatie van, onder meer, de Aanbevelingen van de UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009. (Immigration Appeals Board, Persbericht Voorwaardelijke terugkeer naar Griekenland, gepubliceerd op 7 mei 2009 te consulteren

op http://www.businesswire.com/portal/site/google/?ndmViewId=news_view&newsId=20090507005620&newsLang=en). In tegenstelling tot hetgeen betrokkene lijkt te beweren, past geen enkele lidstaat van de Europese Unie bij dossiers waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek systematisch de soevereiniteitsclausule toe voorzien in art 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland haar zal repatriëren en dat zij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene verwijst naar allerlei rapporten en verslagen omtrent de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Betrokkene brengt echter geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen, die aantonen dat zij geen asielaanvraag zal kunnen indienen noch dat deze asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart ook geen gezondheidsproblemen te hebben. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Zij stellen tevens dat er sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding door een schending van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.2 en 18.7, van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de determinerende motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers bespreken en bekritisieren bovendien de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, zodat zij niet kunnen voorhouden deze motieven niet te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Waar verzoekers inhoudelijke kritiek leveren op de bestreden beslissingen, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers zetten in eerste instantie uiteen dat zij verweerder verzochten om toepassing te maken van het soevereiniteitsbeginsel vervat in artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG. Zij benadrukken dat zij hierbij gedetailleerde informatie hebben meegedeeld waaruit blijkt dat zij een onmenselijke en vernederende behandeling vrezden in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat het dan ook aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekwam om hun aanvraag te onderzoeken. Zij geven aan niet akkoord te gaan met de zienswijze van verweerder die werd verwoord in de bestreden beslissingen en merken op dat het feit dat Griekenland een Europese lidstaat is die de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft en ook de richtlijnen van de Europese Unie heeft omgezet in het nationaal recht niet toelaat te besluiten dat er sprake zou zijn van een correcte toegang tot de asielprocedure in Griekenland en dat hun fundamentele rechten er zouden gegarandeerd zijn.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 3 van de verordening 343/2003/EG voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de verordening 343/2003/EG vastgelegde criteria.

Er moet daarnaast worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG (“de soevereiniteitsclausule”) in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de door verzoekers aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissingen duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG vervatte mogelijkheid en verzoekers weerleggen de door het bestuur gedane vaststellingen niet. Het feit dat verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die is opgenomen in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en stellen de door hen neergelegde stukken anders te beoordelen laat niet toe te besluiten dat deze bepaling of het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, waarin een gelijkaardige bepaling opgenomen is, geschonden zijn.

Verzoekers lijken verder te willen aangeven dat, doordat de Belgische overheid weigert hun asielverzoek te behandelen, zij verplicht zijn zich naar Griekenland te begeven alwaar zij zullen onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt dat zij in se aanvoeren dat zij in Griekenland niet de kans zullen hebben om een asielaanvraag in te dienen en dat, indien deze mogelijkheid hen toch zou geboden worden, deze aanvraag niet of niet correct zal behandeld worden. Zij menen derhalve dat zij dreigen teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst – waar hun fysieke integriteit in gevaar is – zonder dat hun asielmotieven onderzocht werden. Daarnaast stellen zij dat zij in Griekenland niet zullen kunnen genieten van een degelijke opvang.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen verzoekers evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers verwijzen ter onderbouwing van hun stelling naar allerhande documenten waaruit moet blijken dat de behandeling van de asielaanvragen en de opvang van asielzoekers nog kan geoptimaliseerd worden en betogen dat de garanties waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissingen ontoereikend zijn.

Er moet evenwel gesteld worden dat in de bestreden beslissingen terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*) Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Door te betogen dat een aantal Griekse advocaten aangaf dat, om niet nader toegelichte redenen, gedurende vijftientig dagen geen asielaanvragen konden ingediend worden, maken verzoekers niet aannemelijk dat, ondanks de waarborgen die voortkomen uit de Griekse wetgeving, hun aanvraag niet behandeld zal worden.

Daarnaast moet worden benadrukt dat feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen, waaronder voorliggende zaak, de overheid verzocht – met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof – een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen, evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoekers aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat zij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zullen behandeld worden.

Verzoekers verwijzen nog naar een verslag dat, op 4 februari 2009, door een vertegenwoordiger van de Raad van Europa, werd uitgebracht. In dit verslag wordt opgemerkt dat, ondanks de gunstige ontwikkelingen in de Griekse asielwetgeving, er nog bewijzen ontbreken dat de bescherming van de vluchtelingen in Griekenland ook in de praktijk een positieve ontwikkeling kent. Het verslag, dat voorziet in een kritische doorlichting van het Griekse asielsysteem en in specifieke gevallen op een aantal functionele tekortkomingen wijst, laat evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekers in Griekenland zullen onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen of dat verzoekers, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, zullen teruggestuurd worden naar Afghanistan.

De Raad wijst er voorts op dat, gelet op de aanpassingen die doorgevoerd werden aan de Griekse asielwetgeving, verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar persartikelen en naar verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties die slechts de problemen die voortkwamen uit de oude Griekse asielwetgeving bespreken en waarvan de actualiteitswaarde niet langer blijkt.

De verwijzing naar de door de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen tegen Griekenland ingeleide procedure is evenmin dienstig. Verzoekers erkennen immers dat deze procedure van de rol werd geschrapt nadat Griekenland zijn asielwetgeving aanpaste.

Het feit dat een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist hebben geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat

het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoekers het slachtoffer dreigen te worden van een terugleiding naar hun land van herkomst zonder dat hun asielerzoek zou behandeld worden of dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtsschendingen in Griekenland.

Ook uit het gegeven dat de Griekse autoriteiten nalieten om formeel te bevestigen dat zij instemden met de door de Belgische autoriteiten overgemaakte overnameverzoeken kan geen schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen afgeleid worden. Er rust immers geen enkele verplichting op een lidstaat die om de overname van een vreemdeling verzocht wordt om een formeel akkoord te geven. Artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG voorziet immers dat het laten verstrijken van de antwoordtermijn met betrekking tot een overnameverzoek gelijkstaat met de aanvaarding van dit verzoek. Een lidstaat kan er derhalve voor opteren om zijn akkoord niet meer formeel te bevestigen. Het ontbreken van een dergelijke bevestiging laat evenwel geenszins toe te besluiten dat de rechten van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van het overnameverzoek in Griekenland niet zouden gegarandeerd zijn. Verweerder motiveerde verder terecht dat niet is bepaald dat bij de toepassing van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG bijkomende individuele garanties dienen te worden verkregen omdat alle lidstaten zich er reeds toe verbonden hebben om de rechten van de mens te respecteren. Het feit dat op het ogenblik dat nog niet vaststond dat Griekenland alle vereiste Europese richtlijnen had omgezet nog een aanvullende bevestiging werd gevraagd dat een vreemdeling in Griekenland effectief toegang zou krijgen tot de asielerprocedure, laat niet toe te besluiten dat dit, gelet op de gewijzigde omstandigheden, in casu nog vereist zou zijn.

De Raad merkt voorts op dat verzoekers nog aanvoeren dat artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG in casu zou geschonden zijn, doch zij blijven in gebreke deze schending aan te tonen en hun loutere bewering vindt geen steun in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier.

Door te verwijzen naar een aantal arresten van de Raad die werden uitgesproken in situaties die niet volledig vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak maken verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht of de andere door hen aangehaalde bepalingen aannemelijk. Ook door aan te voeren dat in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar inlichtingen die verstrekt werden door de Griekse autoriteiten in het kader van een procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en door de betrouwbaarheid van deze informatie in vraag te stellen tonen verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoekers verwijzen weliswaar nogmaals naar documentatie die dateert van voor de hervorming van de asielerreglementering in Griekenland en naar een kritisch rapport van 4 februari 2009 waaruit blijkt dat nog een aantal praktische problemen dienen opgelost te worden, doch tonen hiermee niet aan dat de inlichtingen die verstrekt werden door de Griekse autoriteiten niet correct zouden zijn.

Verzoekers stellen nog *“(d)at de bestreden beslissingen onterecht voorhouden dat de eisers de algemene informatie niet op hun eigen toestand zouden betrekken”* en verwijzen opnieuw naar de door hen voorgelegde documentatie. Zij weerleggen hiermee echter de argumentatie niet dat slechts algemene informatie werd aangebracht, dat zij geen enkel element aanhalen waaruit blijkt dat zij de tekortkomingen die zij de Griekse autoriteiten verwijten ook zelf ondervonden hebben, dat niet blijkt dat zij ooit een poging ondernamen om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen en dat hun beweringen dat hun rechten niet zullen worden gerespecteerd hypothetisch zijn.

Verzoekers werpen op dat hen, nadat zij een tijd in Griekenland verbleven hadden, een bevel om het land te verlaten werd betekend. Daar verzoekers illegaal in Griekenland verbleven, is het feit dat de Griekse autoriteiten een dergelijke beslissing namen niet onredelijk. Het feit dat zij illegaal in Griekenland verbleven en hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend laat echter niet toe om, zoals verzoekers veronderstellen, te besluiten dat zij in de onmogelijkheid waren en zijn om een asielerzoek in Griekenland in te dienen.

De door verzoekers aangehaalde bepalingen en beginselen hebben verder niet tot gevolg dat verweerder moet toelichten wat er zal gebeuren wanneer verzoekers, die beweren de Afghaanse nationaliteit te hebben, niet op de luchthaven, doch elders op het Griekse grondgebied worden

gecontroleerd of wat het lot is van de vele vluchtelingen uit Irak die geen beslissing krijgen over hun dossier in hoger beroep.

Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissingen nog beweerd wordt dat Griekenland geen asielpzoekers zal terugsturen naar hun land van herkomst zolang de asielpcedure hangende is en dat het ook zou vaststaan dat na de verwerping van het asielpverzoek vreemdelingen niet worden teruggestuurd naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er wordt bedreigd. Zij oordelen dat deze overweging moet genuanceerd worden aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gemeld dat er informatie is naar boven gekomen waaruit blijkt dat Griekenland chartervluchten naar Afghanistan organiseert. Zij stellen dat Afghanistan een onveilig land is en verwijzen in dit verband naar het standpunt van het UNHCR. Tevens stellen zij dat uit een recent internetartikel ook blijkt dat Griekenland het niet nauw neemt met het *“non-refoulementbeginfel”*, nu in juni 2009 niet-begeleide Afghaanse minderjarigen uit een opvangkamp werden gezet en teruggejaagd naar Afghanistan. Zij lichten toe dat ook in het verslag van een vertegenwoordiger van de Raad van Europa het risico van *“refoulement”* duidelijk werd aangekaart.

Uit de brief van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoekers verwijzen kan echter slechts afgeleid worden dat Griekenland een aantal Afghaanse onderdanen heeft gerepatrieerd naar hun land van herkomst. Uit deze brief blijkt evenwel niet dat het zou gaan om asielpzoekers of om personen van wie het leven of de vrijheid in Afghanistan bedreigd zijn. Uit het internetartikel waarnaar verzoekers verwijzen en waarvan de betrouwbaarheid geenszins vaststaat kan evenmin afgeleid worden dat personen van wie de asielpaanvraag in Griekenland nog in behandeling was werden gerepatrieerd. Het artikel lijkt daarentegen eerder te handelen over personen wiens asielpaanvraag werd afgewezen, gelet op het feit dat er sprake is van *“refugees (...) after being rejected by Greek government.”* Uit het verslag van een vertegenwoordiger van de Raad van Europa blijkt evenmin dat effectief werd vastgesteld dat de Griekse autoriteiten het *“non-refoulementsbeginfel”* miskenden. In het verslag wordt weliswaar een bezorgdheid geuit over het bestaan van een terugnameakkoord tussen Griekenland en Turkije en wordt gesteld dat de vertegenwoordiger van de Raad van Europa geïnformeerd werd over een verontrustend geval waarbij een Afghaanse jongen via Turkije zou gerepatrieerd zijn naar zijn land van herkomst, maar blijkt niet dat werd geverifieerd of deze inlichtingen correct waren en of de persoon naar wie verwezen werd een asielpaanvraag indiende en of deze al dan niet behandeld werd.

Aangezien geen schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie werd aangetoond kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden worden die zou voortvloeien uit de miskenning van het *“non-refoulementbeginfel”*.

De Raad dient verder – met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen opvangproblematiek – vast te stellen dat verzoekers toen zij gehoord werden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielpbeleid op geen enkele wijze aangaven dat zij Griekenland verlaten hebben omdat hun opvang er niet gewaarborgd werd en zij behandeld werden op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Het is evenmin betwist dat de richtlijn 2003/09/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet, zodat verzoekers in Griekenland steeds een aangepaste opvang kunnen opeisen en waar nodig via gerechtelijke weg kunnen afdwingen.

Het feit op zich dat uit een verslag kan afgeleid worden dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat op zich ook niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoekers in een situatie zullen gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing.

Zoals hoger uiteengezet blijkt ook niet dat verzoekers niet de mogelijkheid zouden hebben om in Griekenland een beschermingsstatus aan te vragen.

De argumentatie van verzoekers laat derhalve niet toe enige schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Hun uiteenzetting laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt of dat het redelijkheids-, het proportionaliteits- of het zorgvuldigheidsbeginsel zouden miskend zijn.

Artikel 13 van het EVRM, dat verzoekers evenzeer geschonden achten, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers verwijzen wel naar de schending van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekers geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan derhalve niet worden weerhouden.

Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden waar zij voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsafwending. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die verzoekers naar voor brengen, laten evenwel niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK